

Dómsorð

mitt verður því:

Stefndi, Álafoss h/f, greiði stefnanda, G. Þorsteinsson & Johnson h/f, kr. 71.571 með 7% ársvöxtum frá 1. jan. 1971 til 16. maí 1973, en 9% ársvöxtum frá þeim tíma til 15. júlí 1974, en 14% ársvöxtum frá þeim tíma til greiðsludags, og kr. 29.000 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Priðjudaginn 14. júní 1977.

Nr. 100/1975. Nóatún s/f

(Skúli Pálsson hrl.)

gegn

Gjaldheimtunni í Reykjavík

og gagnsök

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.).

Lögtak. Skattamál.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Ármann Snævarr, Benedikt Sigurjónsson, Björn Sveinbjörnsson og Logi Einarsson og Einar Ingimundarson bæjarfógeti.

Aðaláfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu 8. ágúst 1975. Krefst hann þess, að hinum áfrýjaða úrskurði verði hrundið og einungis leyft lögtak til tryggingar 156.585 krónum ásamt 1½% dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð og brot úr mánuði frá 15. janúar 1974 til greiðsludags. Þá krefst hann málskostnaðar úr hendi gagnáfrýjanda bæði í héraði og fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu 12. ágúst 1975. Krefst hann þess aðallega, að hinn áfrýjaði úrskurður verði staðfestur að öðru en málskostnað varðar. Til vara krefst hann þess, að heimilað verði lögtak í eignum

aðaláfrýjanda til tryggingar 156.585 krónum ásamt 1½% dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð eða brot úr mánuði frá 15. janúar 1974 til greiðsludags. Í báðum tilvikum krefst gagnáfrýjandi málskostnaðar úr hendi aðaláfrýjanda bæði í héraði og fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð nokkur ný gögn, þar á meðal skýrsla endurskoðunarskrifstofu N. Mancher & Co frá 28. janúar 1976. Í skýrslu þessari eru sundurliðuð vörukaup aðaláfrýjanda árið 1969 og meðalálagning reiknuð. Vörukaup aðaláfrýjanda árið 1968 eru síðan reiknuð í hlutfalli við vörukaup hans 1969 og meðalálagning reiknuð samkvæmt því. Þá hefur verið lögð fram skýrsla rannsóknadeildar ríkisskattstjóra um samanburð og athugun á framangreindri skýrslu N. Mancher & Co og skýrslu rannsóknadeildarinnar frá 14. febrúar 1973.

Krafa aðaláfrýjanda hér fyrir dómi og varakrafa gagnáfrýjanda eru á því byggðar, að með tekjum aðaláfrýjanda árið 1969 beri að telja söluhagnað af hluta fasteignarinnar nr. 4 A við Hátún, 446.779 krónur. Eru aðiljar sammála um, að af þessum sökum beri að hækka opinber gjöld aðaláfrýjanda árið 1970 um 156.585 krónur.

Í málinu er fram komið, að rannsóknadeild ríkisskattstjóra hefur ekki kannað bókhald aðaláfrýjanda vegna verslunarreksturs hans árið 1968 og eigi óskað eftir því til skoðunar. Áætlanir ríkisskattstjóra um hækkun tekna aðaláfrýjanda af verslunarrekstri það ár eru byggðar á bókhaldi aðaláfrýjanda vegna ársins 1970, sem skattayfirvöld hafa ekki gert athugasemdir við. Áætlanir þær, sem endurskoðunarskrifstofa N. Mancher & Co gerði vegna ársins 1968, eru hins vegar byggðar á bókhaldi aðaláfrýjanda fyrir árið 1969.

Rannsóknadeild ríkisskattstjóra fékk til athugunar bókhald aðaláfrýjanda vegna verslunarreksturs hans árið 1969, en engin könnun fór þó fram á því. Áætlanir sínar um of lága verslunarálagningu aðaláfrýjanda á árinu 1969 miðaði rannsóknadeildin eingöngu við rekstur hans árið 1970. Hækkun ríkisskattstjóra á gjöldum aðaláfrýjanda 1970 er á þessu byggð. Endurskoðunarskrifstofa N. Mancher & Co

kannaði bókhald aðaláfrýjanda vegna verslunarreksturs hans árið 1969, og eru niðurstöður þeirrar rannsóknar aðrar en áætlanir rannsóknadeildar ríkisskattstjóra. Í bréfi rannsóknadeildarinnar frá 31. janúar 1977 segir, að mismuninn megi rekja til þess, „að sala vara í lægri álagningarflokki virðist meiri en útreikningar rannsóknadeildar gera ráð fyrir“.

Þegar þetta er virt, verður að telja úrskurði ríkisskattstjóra, sem upp eru kveðnir samkvæmt heimild í 4. mgr. 42. gr. laga nr. 68/1971, sbr. nú 4. mgr. 16. gr. laga nr. 7/1972, eigi byggða á svo traustum grundvelli, að því er varðar verslunarrekstur aðaláfrýjanda 1968 og 1969, að viðhlítandi sé.

Eins og rakið er í hinum áfrýjaða úrskurði, hirti aðaláfrýjandi eigi um að gera athugasemdir við skýrslu rannsóknadeildar ríkisskattstjóra, þótt honum væri gefinn kostur á því. Þá kærði hann ekki úrskurð ríkisskattstjóra til ríkisskattanefndar. Þrátt fyrir þetta þykir ekki fært að leggja til grundvallar áætlanir ríkisskattstjóra um hækkun tekna aðaláfrýjanda af verslunarrekstri árin 1968 og 1969. Verður því að synja um framkvæmd lögtaks vegna gjaldahækkana, sem byggðar eru á þessum atriðum.

Aðiljar eru sammála um, að hækka beri gjöld aðaláfrýjanda 1970 vegna söluhagnaðar fasteignar um 156.585 krónur. Verður því heimilað lögtak í eignum aðaláfrýjanda til tryggingar þeirri fjárhæð ásamt vöxtum svo sem krafist er.

Þegar virt eru atvik máls þessa, þykir rétt að dæma aðaláfrýjanda til að greiða gagnáfrýjanda málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti, sem ákveðst samtals 90.000 krónur.

D ó m s o r ð:

Lögtak skal fram fara hjá aðaláfrýjanda, Nóatúni s/f, til tryggingar 156.585 krónum ásamt $1\frac{1}{2}\%$ dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð eða brot úr mánuði frá 15. janúar 1974 til greiðsludags.

Aðaláfrýjandi greiði gagnáfrýjanda, Gjaldheimtunni

í Reykjavík, málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals 90.000 krónur.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður fógetaréttar Reykjavíkur 19. júní 1975.

Af hálfu gerðarbeiðanda, Gjaldheimtunnar í Reykjavík, er þess aðallega krafist, að fram fari lögtak í eignum gerðarþola, Nóatúns s/f hér í borg, til tryggingar opinberum gjöldum að fjárhæð kr. 658.620 ásamt $1\frac{1}{2}\%$ dráttarvöxtum á mánuði eða broti úr mánuði frá 15. janúar 1974 til greiðsludags, en til vara er þess krafist, að lögtak verði gert til tryggingar kr. 156.585 ásamt dráttarvöxtum, svo sem að framan greinir. Í báðum tilfellum er krafist lögtaks til tryggingar kostnaði við sjálft lögtakið og eftirfarandi uppboð. Málskostnaðar er krafist úr hendi gerðarþola.

Gerðarþoli hefur krafist þess, að synjað verði um lögtakið, og jafnframt er krafist málskostnaðar úr hendi gerðarbeiðanda.

Málið var tekið til úrskurðar að loknum munnlegum flutningi, sem fór fram þann 3. þessa mán.

Í máli þessu liggja fyrir sem rskj. 16 og 17 framtöl gerðarþola árin 1969 og 1970 ásamt efnahags- og rekstrarreikningum, svo og fylgja framtölunum skýrslur um byggingarkostnað húseignarinnar Hátúns 4.

Það er komið fram, að þann 29. desember 1969 seldi gerðarþoli Mjólkursamsölunni í Reykjavík hluta af fasteigninni Hátúni 4 A, þ. e. mjólkurbúð í tengihúsi. Í afsali er sagt, að um sé að ræða 3% allrar húseignarinnar, og söluverð tilgreint kr. 572.500.

Að undangenginni rannsókn skattrannsóknadeildar ríkisskattstjóra á bókhaldi gerðarþola, sem fram fór á fyrsta hluta ársins 1973 og beindist að verslunarálagningu gjaldáranna 1969, 1970 og 1971, kvað ríkisskattstjóri upp úrskurði þann 12. desember 1973, þar sem opinber gjöld gerðarþola gjaldárin 1969 og 1970 voru hækkuð.

Úrskurður varðandi hækkun á tekjuskatti gerðarþola gjaldárin 1969 og 1970 liggur fyrir í máli þessu sem rskj. 10. Er þar vísað til skýrslu rannsóknadeildar og meðferðar svo og til þess, að gerðarþola hafi á lögmætan hátt verið gefinn kostur á að tala máli sínu. Þykir óhjákvæmilegt að tilfæra orðrétt forsendur úrskurðarins, svo sem hér á eftir fer:

„Í skýrslu rannsóknadeildarinnar kemur fram, að meðal álagning í matvöruverslun gjaldandans hefur verið sem hér segir:

Á árinu 1968 18%
 Á árinu 1969 18.6%
 Á árinu 1970 20.7%.

Sé miðað við tilkynningar verðlagsstjóra um leyfilega álagningu á þeim vöruflokkum, sem gjaldandinn verslar með, og aðrar upplýsingar, sem vísað er til í skýrslunni, og ekki tekið tillit til rýrnunar, ætti meðalálagning hins vegar að vera þessi:

Á árinu 1968 23.9%
 Á árinu 1969 23.6%
 Á árinu 1970 23%.

Með hliðsjón af eðlilegri rýrnun verður að telja, að álagning gjaldandans á árinu 1970 gefi ekki tilefni til athugasemda af hálfu skattyfirvalda. Hins vegar verður að telja, sbr. það, sem að framan greinir, að lág álagning á árunum 1968 og 1969, sem gjaldandinn hefur ekki gefið skýringu á þrátt fyrir ábendingu þar um, gefi tilefni til véfengingar af hálfu skattyfirvalda og þar með til endurákvörðunar tekna. Við þá endurákvörðun þykir mega hafa hliðsjón af rýrnun hjá gjaldanda á árinu 1970.

Við ákvörðun tekna á árinu 1969 ber einnig að hafa hliðsjón af kafla VI í skýrslu rannsóknadeildar um söluhagnað á árinu 1969, sem telja verður skattskyldan, þar eð hin selda eign hafði ekki verið í eigu gjaldanda í full fimm ár. Söluverð hinnar seldu eignar er kr. 572.500.00. Kostnaðarverð hennar, þegar ekki er tekið tillit til fyrninga, telst vera 3% af kr. 4.696.784.00 eða kr. 140.903.00. Fengnar fyrningar af hinum selda hluta eru 3% af kr. 506.061.60 eða kr. 15.182.00. Söluhagnaður telst því vera kr. 446.779.00.

Hreinar tekjur gjaldárið 1969 þykja hæfilega ákveðnar kr. 950.000.00, en voru áður kr. 365.562.00. Varasjóðstillag verður kr. 91.390.00, en var áður kr. 76.104.00. Skattgjaldstekjur verða kr. 858.600.00, og tekjuskatturinn reiknast skv. því.

Hreinar tekjur gjaldárið 1970 þykja hæfilega ákveðnar kr. 1.390.000.00, en voru áður 492.347.00. Varasjóðstillag reiknast af hækkun tekna vegna söluhagnaðar og verður kr. 250.781.00, en var áður kr. 137.982.00. Skattgjaldstekjur verða kr. 1.139.200.00, og tekjuskatturinn reiknast skv. því.

Úrskurðarorð:

Tekjuskattur gjaldárið 1969 hækkar um kr. 114.979.00 eða úr kr. 58.458.00 í kr. 173.437.00.

Tekjuskattur gjaldárið 1970 hækkar um kr. 158.550.00 eða úr kr. 71.568.00 í kr. 230.118.00.

Kærufrestur til ríkisskattstjóra vegna breytingaratriða er 21 dagur frá dagsetningu þessa úrskurðar.“

Þá liggur fyrir sem rskj. 11 úrskurður um hækkun útsvars gerðarþola. Hann er grundvallaður á sömu rökum og greinir í úrskurði um tekjuskatt gerðarþola og er að öðru leyti á þessa leið:

„Gjaldár 1969.

Hreinar tekjur til útsvars eru	kr. 950.000.00
Hálft varasjóðstillag til frádráttar er	— 45.695.00
Frádráttarbært tekjuútsvar fyrra árs er	— 13.800.00
Útsvarsskyldar tekjur verða	kr. 890.500.00

Eignarútsvar er kr. 6.540.00. Tekjuútsvarið verður kr. 244.060.00, en var áður kr. 79.660.00.

Gjaldár 1970.

Hreinar tekjur til útsvars eru	kr. 1.390.000.00
Varasjóðstillag er	— 250.781.00
Tekjuútsvar fyrra árs til frádráttar er	— 62.360.00
Útsvarsskyldar tekjur verða	kr. 1.076.800.00

Eignarútsvar er kr. 12.778.00. Tekjuútsvarið verður kr. 296.622.00, en var áður kr. 81.622.00.

Úrskurðarorð:

Útsvar gjaldárið 1969 hækkar um kr. 164.400.00 eða úr kr. 86.200.00 í kr. 250.600.00.

Útsvar gjaldárið 1970 hækkar um kr. 215.000.00 eða úr kr. 94.400.00 í kr. 309.400.00.

Kærufrestur til ríkisskattstjóra vegna breytingaatriða er 21 dagur frá dagsetningu þessa úrskurðar.“

Því er ómótmælt í málinu, að úrskurðir þessir voru sendir gerðarpóla í ábyrgðarpósti, en ábyrgðarbréfsins var ekki vitjað, og málskot skv. skattalögum hefur ekki farið fram.

Málflutningur gerðarbeiðanda er á þessa leið:

Í ársbyrjun 1973 gerði rannsóknadeild ríkisskattstjóra athugun á framtölum gerðarpóla fyrir gjaldárin 1969, 1970 og 1971. Þessi rannsókn beindist að því að finna hlutdeild hvers vöruflokks í heildarprösentu álagningar á seldar vörur í verslun gerðarpóla, og var því nauðsyn á að fá bókhald gerðarpóla til athugunar, sem og náði fram að ganga. Einkum voru athugaðir ársreikningar, er fylgdu framtölum þessara ára, varðandi vörukaup og vörusölu, og reiknaði deildin út útsöluverð eftir þeim hámarksálagningarreglum, sem giltu á þessum tíma og viðgengust í sambærilegum verslunum. Þótti ekki ástæða til að ætla annað en að gerðarþoli hefði neytt heimilda til hámarksálagningar. Um þessa rannsókn, sem var mjög ítarleg, var gerð skýrsla, og niðurstaða varð sú, að brúttóhagnaður skv. ársreikningum telst mun lægri en útreikningar deildarinnar skv. þessu sýndu, en svipaði til þess, sem athugun hjá sambærilegum verslunum hafði leitt í ljós. Vegna þessa þóttu framtöl gerðarpóla tortryggileg, sbr. 37. gr. laga 68/1971. Þá var tekið til athugunar hugsanlegur söluhagnaður, sem væri skattskyldur vegna sölu til Mjólkursamsölnnar sem að framan greinir.

Niðurstaða rannsóknar þessarar varð sú, að framtöl gerðarpóla þóttu tortryggileg. Var skýrsla um rannsóknina send gerðarpóla í ábyrgðarpósti ásamt bréfi, sem dagsett er þann 16. febrúar 1973. Þess var getið í bréfinu, að gerðarþoli mætti búast við því að svo komnu máli, að opinber gjöld yrðu hækkuð, en um leið tekið fram, að þess væri óskað, að skýrslan yrði athuguð gaumgæfilega, og athugasemdir, ef gerðar yrðu, skyldu koma fram fyrir 8. mars s. á. Gerðarþoli brá á það ráð, að sækja ekki ábyrgðarsendingu þessa þrátt fyrir ítrekun, og var honum boðsend hún, sbr. áritun framkvæmdastjóra félagsins, sem gerð var þann 6. apríl 1973. Um leið var honum settur mánaðarfrestur til viðbótar til þess að koma að athugasemdum og skýringum. Sama dag var framtalsnefnd skýrt frá þessum aðgerðum svo sem tíðkast, og í bréfi 23. sama mánaðar lýsti nefndin sig samþykka fyrirhugaðri breytingu á útsvari gerðarpóla.

Þannig neyttu skattayfirvöld þeirrar heimildar og gættu þeirr-

ar skyldu, sem 37. gr. laga 68/1971 mælir fyrir um, þ. á m. um tilkynningar til gerðarþola. Rannsóknadeildin taldi sig hafa fundið veilu á framtölum gerðarþola með rannsókn þessari á þann hátt, að álagning taldist óeðlilega lág, og lægri en gerðist og gekk, og tók óeðlilegum breytingum milli ára, en hins vegar engin ástæða til að ætla, að vörusamsetning hafi breyst frá ári til árs. Gerðarþoli átti allan kost á að skýra þetta allt saman, og raunar skyldur til þess sem skattþegn skv. 37. gr. laga 68/1971, en hann hafi fyrst farið að reyna að skýra málið af sinni hálfu, er ríkisskattstjóri hafði fyrir mörgum mánuðum lokið sínum störfum með úrskurðum sínum, sem upp voru kveðnir 12. desember 1973. Er sjónarmiðum þeim, sem fram koma í hér að lútandi bréfi umboðsmanns gerðarþola, sem dagsett er þann 20. júní 1974, mót-mælt í hverri grein sem röngum og staðlausum.

Varakrafa gerðarbeiðanda er byggð á því, að ef ekki þyki fært að leggja álagningaratriðið til grundvallar gjaldahækkun, þá sé ljóst, að söluhagnaður grundvalli slíka hækkun, og vísast þar til útlistunar ríkisskattstjóra á rskj. 15 svo og útreiknings á rskj. 10, sem er úrskurður um hækkun tekjuskatts.

Það er staðhæft af gerðarþola hálfu, að álagning sú, sem um er deilt í máli þessu, sé ógild og byggð á röngum forsendum. Minnt er á, að rannsóknadeildin hafi kallað eftir bókhaldi gerðarþola og fengið það, en þegar til kom engar athugasemdir gert við færslur eða einstaka liði, enda sé bókhald þetta mjög vandlega fært, miklu betur en gengur og gerist, og ársreikningar í fullu samræmi við það. Síður en svo hafi nákvæm bókhaldsrannsókn farið fram, heldur hafi útreikningar rannsóknadeildar á álagningu vegna áranna 1968 og 1969 verið byggðir á sundurliðun vörukaupa ársins 1970. Nú sé á það að líta, að það hljóti að vera óhjákvæmileg regla, að gegn óaðfinnanlegu bókhaldi og framtali, sem á því byggist, hafi skattayfirvöld sönnunarbyrði fyrir ætluðum misfellum, m. ö. o. ákveðnir gallar verði að hafa sannanlega fram komið á tilteknum liðum framtals, svo víkja megir því til hliðar. Hér hafi skattayfirvöld farið þá skemmstu leið að áætla álagningu eingöngu með hliðsjón af leyfðri hámarksálagningu, en það liggi í augum uppi, að slík áætlun sé í sjálfu sér óréttmæt og standist ekki efnislega, þar eð engin skylda sé til, að kaupmaður neyti ýtrustu hámarksálagningar. Nú hafi einmitt staðið svo á, að á þessum árum hafi verið mikið iðkað að gefa kaupendum ýmiss konar afslætti af vörum og hafi forráðamenn gerðarþola verið hvatamenn að slíku fyrirkomulagi. Þannig hafi

rannsóknadeildin að þessu leyti gengið út frá röngum forsendum, en hafi svo verið, að framtöl hafi verið tortryggileg að áliti deildarinnar, þá sé a. m. k. ekki rökstudd niðurstaða hennar í þá átt. Þá megi nefna, að skora hefði átt á gerðarþola að bæta úr því, sem mætti telja óglögg eða tortryggilegt. Eigi þetta svo og öll aðferð skattayfirvaldanna að valda ógildingu álagningar að þessu leyti.

Þá er því mótmælt, að álagning, byggð á söluhagnaði, eigi sér lagalega stoð. Því er haldið fram, að reikningslegur grundvöllur álagningar sé rangur. Minnt er á það, að byggingin Hátún 4 A hafi verið reist í 3 áföngum og húspláss það, er Mjólkursamsalan keypti, sé í 1. og 2. áfanga, sem alls séu 3.286 m³. Nú nemi nefndur hluti Mjólkursamsölunnar 246 m³, eða 7.5% af 1. og 2. áfanga, en þegar afsalið á rskj. 20 nefni 3% eignarhluta, þá sé þar átt við alla 3 áfanga og bílskúr, samtals 7.600 m³. Sé það ósannlegt að miða kostnaðarverð þessa hluta eignarinnar við hlutfall hans í heildarrúmmetrafjölda byggingaráfanganna, er á það sé litið, að 2. áfangi sé mun vandaðri bygging en sá 1., og að öðru leyti miklu dýrari, m. a. vegna þess að hann sé aðeins ein hæð, en 1. áfangi 2 hæðir. Og raunar vafasamt að áætla gerðarþola nokkurn söluhagnað yfirleitt, eins og viðskiptum þessum sé varið.

Í þessu máli er ekki um það deilt, hvort gjaldahækkun sú, er gerðarþoli varð fyrir, komi heim við skatta- og útsvarsstiga, heldur það, hvort skattayfirvöld hafi farið að lögum við að áætla gerðarþola verslunarálagningu umfram það, sem framtöl og ársreikningar tiltaka, og við að ákveða hagnað af fasteignasölu.

Úrslit þeirrar athugunar, sem ríkisskattstjóri lét fara fram og að framan er lýst, urðu þau, að framtöl gerðarþola þóttu tortryggileg varðandi verslunarálagningu. Það liggur í hlutarins eðli, að skattayfirvöld eiga óbundið mat á því, hvenær framtal telst tortryggilegt í skilningi 37. gr. laga nr. 68/1971, og í þessu tilfelli var álit ríkisskattstjóra verulega rökstutt í skýrslu rannsóknadeildar. Fór ríkisskattstjóri að lögum, er hann sendi gerðarþola skýrslu þessa og skoraði á hann að kynna sér hana rækilega og setti frest til þeirra hluta. Var gerðarþola þá og skylt að gefa þær skýringar, sem í valdi hans stóðu. Í 37. gr. segir, að telji skattayfirvald fengnar skýringar framteljanda ófullnægjandi, skuli það áætla tekjur og eign eftir bestu vitund og ákveða skatta í samræmi við þá áætlun. Verður að telja, að hér sé um að ræða embættisskyldu, sem skattayfirvald skal gegna, enda sé niðurstaða af áætlun þessari ekki óverjandi eftir atvikum að því er

upphæðir varðar. Í þessu tilviki hagar svo til, að ríkisskattstjóri fékk alls engar skýringar af hendi gerðarþola. Var honum því rétt og skylt að fara þá leið, sem hér liggur fyrir í úrskurðum þeim, sem kveðnir voru upp þann 12. desember 1973, og verður ekki annað séð en gætt hafi verið þeirra reglna um tilkynningar, sem lög áskilja. Að því er fjárhæðir varðar er gjaldahækkun rökstudd með tilvísun til skýrslu rannsóknadeildarinnar að þessu leyti, og þykir ríkisskattstjóri naumast hafa getað lagt annað til grundvallar, enda engar skýringar að fá hjá gerðarþola. Sérstaklega að því er varðar ákvörðun söluhagnaðar hefur ríkisskattstjóri lagt til grundvallar frásögn afsals til Mjólkursamsölunnar um hundraðstölu og söluverð svo og bókfært verð eignarinnar og fyrningar, er fengnar voru. Verður ekki talið, að sýnt hafi verið fram á það með ljósum rökum, að sú aðferð hafi verið óréttmæt, þegar þess er gætt, að gerðarþoli gaf engar skýringar hér að lútandi.

Þegar á framanritað er litið og að auki, og ekki hvað síst, að gerðarþoli hefur látið ónotaðan kærufrest, sem var 21 dagur frá dagsetningu úrskurða ríkisskattstjóra, þá þykir ekki ástæða til að vísa aðalkröfu gerðarbeiðanda í máli þessu á bug. Fer lögtak því fram til tryggingar opinberum gjöldum gerðarþola, svo sem þar er krafist. En málskostnaður vegna lögtaksmáls þessa á að falla niður.

Þorsteinn Thorarensen borgarfégeti kvað upp úrskurð þennan.

Því úrskurðast:

Lögtak skal ná fram að ganga til tryggingar opinberum gjöldum gerðarþola, kr. 658.620 ásamt $1\frac{1}{2}\%$ dráttarvöxtum fyrir hvern mánuð eða brot af mánuði frá 15. janúar 1974 til greiðsludags, svo og til tryggingar kostnaði við lögtakið og eftirfarandi uppboð, ef til kemur.

Málskostnaður fellur niður.
